

Sygn. akt VIII Ka 127/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Gąsowski – spr.

Sędziowie SO Wiesław Oksiuta

SR Barbara Paszkowska –del.

Protokolant – Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej – Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 28.04.2015 r. sprawy:

**P. J.**

oskarżonego o czyny z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 255 § 1 k.k. z powodu apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 16.12.2014 r. sygn. akt XV K 1023/14:

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla zawarte w punktach II. i III. rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności i warunkowym zawieszeniu jej wykonania;

- za czyn z punktu I. na mocy art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza wobec oskarżonego karę **70 [siedemdziesięciu] stawek dziennych grzywny**, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 [trzydziestu] złotych;

- za czyn z punktu II. na mocy art. 255 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza wobec oskarżonego karę **100 [stu] stawek dziennych grzywny**, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 [trzydziestu] złotych;

- na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. wymierza wobec oskarżonego, za oba czyny, karę łączną **130 [stu trzydziestu] stawek dziennych grzywny**, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 [trzydziestu] złotych;

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwoty: 390 [trzystu dziewięćdziesięciu] złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz 50 [pięćdziesięciu] złotych z racji pozostałych kosztów procesu przed sądem odwoławczym.

## UZASADNIENIE

P. J. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od 4 lipca 2014 roku do 8 lipca 2014 roku w B. działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu groził pozbawieniem życia dla R. G.w ten sposób, że umieścił wpisy w treści zawierające groźby karalne pozbawienia życia na portalu internetowym (...)przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. W dniu 12 lipca 2014 roku w B. publicznie nawoływał do popełnienia występku w ten sposób, że na portalu internetowym (...) umieścił wpis nawołujący do spalenia Teatru (...) mieszczącego się w B. przy ul. (...), tj. o czyn z art. 255 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r w sprawie XV K 1023/14;

I. Oskarżonego P. J. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 255 § 1 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

IV. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 80 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości oskarżony zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych, mające wpływ na treść orzeczenia polegające na przyjęciu, że oskarżony oba wpisy zawierające groźby karalne zarzucane mu w pkt I oskarżenia kierował wobec R. G. oraz, że nawoływanie do popełnienia przestępstwa zarzucane mu w pkt II oskarżenia kierował wobec Teatru (...), a także błąd polegające na nieustaleniu czy oskarżony jest faktycznie autorem wpisów.

Na tej podstawie wniósł o:

1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku i warunkowe umorzenie postępowania na okres 1 roku,

ewentualnie wniósł o:

2. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelacja oskarżonego okazała się być zasadną jedynie w takim zakresie, w jakim zmierzała do wzruszenia zaskarżonego wyroku, przy czym wyrażone w niej żądanie zmiany rozstrzygnięcia z dnia 16.12.2014 r. i warunkowe umorzenie postępowania nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Równocześnie stwierdzić należy, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie dała podstaw do opowiedzenia się za potrzebą spowodowania powtórnego rozpoznania niniejszej sprawy. W rezultacie nie został też uwzględniony wniosek o uchylenie przedmiotowego wyroku.

Wbrew stanowisku skarżącego, ustalenia faktyczne, których dokonał Sąd I instancji, przyjmując je jednocześnie za podstawę wydanego orzeczenia, nie są obarczone ani błędem natury faktycznej, a zatem związanym z niepełnością postępowania dowodowego ani też błędem natury logicznej polegającym na przekroczeniu granic tzw. swobodnej oceny dowodów. Na marginesie dostrzeżenia wymaga i to, że nawet apelujący, kwestionując trafność ustaleń faktycznych, bynajmniej nie wskazuje na niekompletność materiału dowodowego jako przyczynę takiego stanu rzeczy. Tym niemniej nie zasługują na aprobatę, praktycznie w żadnym elemencie te argumenty, które zgodnie z intencją skarżącego miałyby świadczyć przeciwko rozumowaniu jakim kierował się Sąd Rejonowy oceniając zgromadzone w sprawie dowody.

Analiza treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, daje wszelkie podstawy do tego aby stwierdzić, że wydanie rozstrzygnięcia w sprawie P. J. zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy. Skrupulatność i staranność jaka charakteryzowała procedowanie Sądu meriti ewidentnie wskazuje na to, że organ ten kierował się obowiązkiem dochodzenia prawdy i potrzebie realizacji tego obowiązku sprostał. Dalej też dostrzeżenia wymaga i to, że w sprawie niniejszej doszło do rozważenia wszystkich istotnych okoliczności, a zatem w równym stopniu takich, które przemawiały na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Dlatego bardzo wyraźnie należy podkreślić, że ocena zgromadzonych w sprawie dowodów została przeprowadzona wnikliwie, a zarazem wszechstronnie i co równie istotnie w pełnej zgodzie z regułami logiki i poprawnego wnioskowania.

Nie można zgodzić się z apelującym co do tego, by w sprawie niniejszej pozostawały jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie autorstwa wpisów internetowych z każdej z trzech dat objętych zarzutami procesowymi. Fakt posłużenie się w tym zakresie osobistym kontem oskarżonego funkcjonującym na jednym z portali społecznościowych w połączeniu z treścią wyjaśnień, które złożył on w trakcie rozprawy głównej rozstrzyga tę kwestię w sposób całkowicie pewny. Podobnie też przeprowadzano przez Sąd I instancji analiza treści przedmiotowych wpisów dała wszelkie podstawy do ustalenia zarówno tego, że adresatem gróźb był R. G. a czynione za pomocą środka masowego komunikowania się nawoływania zachęcały do zniszczenia Teatru (...). Dlatego podnoszone w tym względzie przez apelującego wątpliwości mogą być oceniane wyłącznie jako zgłaszanie konkurencyjnej wersji zdarzenia. Tym czasem jak trafnie podnosi się w orzecznictwie zarzut oparty o treść art. 438 pkt 3) k.p.k. jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu [w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84], przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego [w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58]. W opinii Sądu Odwoławczego ocena jakiej dokonał w tym zakresie Sąd I instancji, jest całkowicie prawidłowa i w rezultacie spełnia wszelkie kryteria aby pozostawać pod ochroną wynikającą z art. 7 k.p.k.

Tym niemniej celową okazała się istotna zmiana wyroku w tej jego części, która zawiera orzeczenie o karze. Przede wszystkim wskazać należy, że pisemne uzasadnienie wyroku nie zawiera niczego co tłumaczyłoby powody dla których sięgnięto wobec oskarżonego po karę pozbawienia wolności, a zatem po sankcję najsurowszego rodzaju. Ograniczenie wywody do przywołania treści art. 53 k.k. trzeba bezsprzecznie ocenić jako dalece niewystarczające. Tym czasem obowiązkiem organu rozstrzygającego było wykazanie, dla jakich względów uznał za niewystarczające dla realizacji celów kary przyjęcie którejkolwiek z sankcji wolnościowych. Wydaje się, że o ile Sąd meriti miał w polu widzenia dotychczasową niekaralność sprawcy, jego młody wiek, ustabilizowaną sytuację zawodową, które to okoliczności w sposób nie tylko ewidentny, ale również istotny przemawiają na korzyść P. J., to z pewnością nie nadał im odpowiedniego znaczenia. Wzgląd na ogół właściwości i warunków osobistych oskarżonego przekonuje, że podsądnym nie jest osoba charakteryzująca się na tyle dużym stopniem demoralizacji, aby zasadnym było sięganie wobec niego już w obecnej chwili po karę o charakterze izolacyjnym. Uświadomienie oskarżonemu naganności jego zachowania a w dalszej perspektywie konieczności zaniechania podobnych działań w przekonaniu Sądu Okręgowego nastąpi już w sytuacji orzeczenia wobec niego grzywny. Sięgając po karę finansową wzięto pod uwagę również jednoznacznie wymierny, a przy tym doraźny charakter wynikającej stąd dolegliwości. Rozstrzygnięcie w takim kształcie pozwoli na uniknięcie swoistego poczucia bezkarności jakie niekiedy bywa łączone z sankcją pozbawienia wolności, której wykonania jest zawieszane w ramach próby.

Z kolei wymiar obu kar jednostkowych oddaje stopnie społecznej szkodliwości każdego z czynów jak też pozostaje we właściwych proporcjach do stopnia zawinienia. Każdy z tych elementów oceniać trzeba jako znaczny. Nie ulega kwestii, iż oskarżony w obu przypadkach działał z winy umyślnej do tego kierując się zamiarem bezpośrednim. Doskonale

zdawał sobie sprawę z bezprawności podejmowanego zachowania, a dodatkowo przy realizacji czynów wykazał się znaczną konsekwencją i premedytacją chociażby eskalując przejawy wrogości.

Orzeczona kara, jak również wielkość przyjętej stawki dziennej uwzględnia sytuację finansową, w tym możliwości zarobkowe P. J., w efekcie nie może być mowy o nadaniu rozstrzygnięciu wyłącznie represyjnej roli.

Z kolei przy wymiarze kary łącznej zastosowana została reguła asperacji, przy czym w istotnym zakresie zbliżająca się w kierunku pełnej absorpcji kar jednostkowych. W konsekwencji orzeczono karę łączną 130 stawek dziennych grzywny. Jako okoliczność przemawiającą za takim rozwiązaniem potraktowana ewidentną łącznością czasową pomiędzy oboma przypisanymi oskarżonemu występami. Poza sporem pozostaje bowiem to, że przestępstwa zostały popełnione w odstępie zaledwie kilku dni. Z kolei przeciwko oparciu łączenia kar o regułę całkowitej absorpcji przemawia wielość i różnorodność dóbr zaatakowanych działaniem sprawcy oraz wielość podmiotów pokrzywdzonych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, oceniony jako prawidłowy, należało utrzymać w mocy.

O opłacie za obie instancje orzeczono na mocy art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych [Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223], zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.

Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł. [art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Dz. U. 2014 r., poz.861];

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. [art. 618§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm].